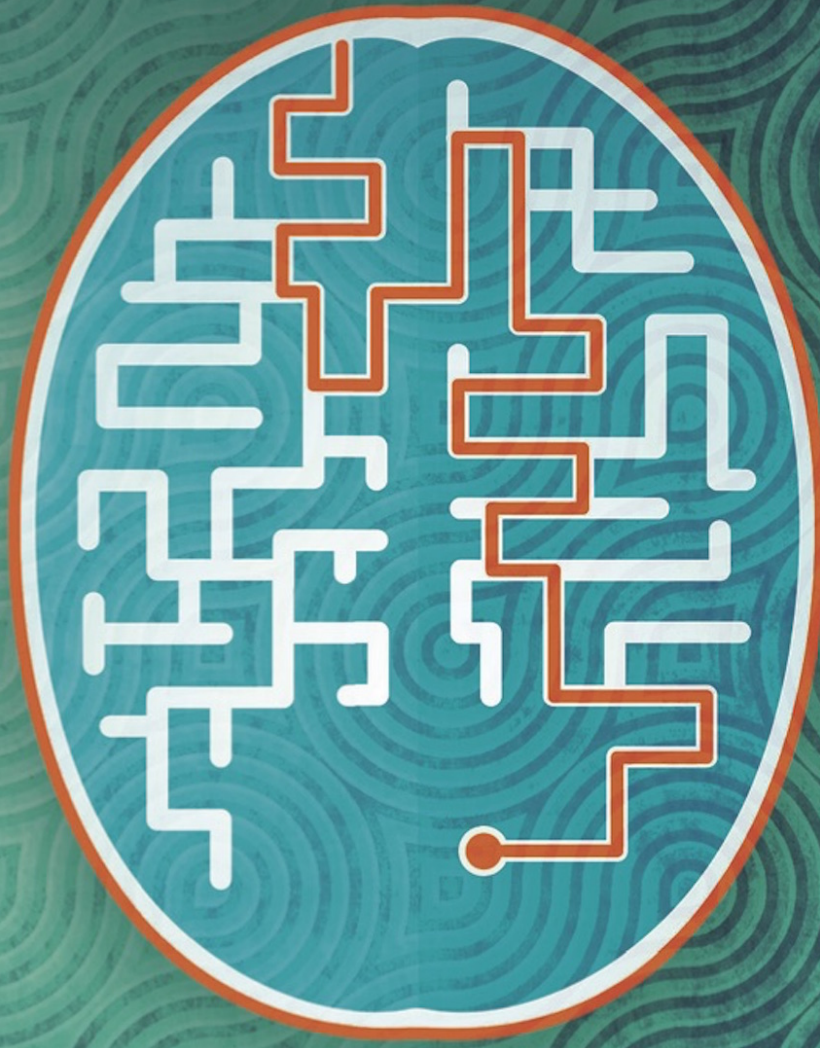

Gergó Dávid

Labirintus

EZOTÉRIA | TUDOMÁNY | VALLÁS

 Publio

Labirintus

Gergó Dávid

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

BEVEZETÉS

„Eleleu! Iu! Iu!”

A legenda szerint Daidalosz viaszszárnyakon hagyta el Kréta szigetét, miután megépítette a Labirintust, melyben a szörnyszülött Minótauroszt őrizték. Minósz – Kréta királya – Zeusz és Európé fia volt, így az istenek különös figyelmet szenteltek kívánságainak. Így történt, hogy Minósz bikát kért Poszeidóntól, a tenger istenétől, hogy áldozatot mutathasson be az isteneknek, de a bika annyira megtetszett Minósznak, a krétai királynak, hogy cselhez folyamodva megpróbálta átverni az isteneket, hogy meghagyhassa a bika életét, így saját csordájából választott ki egyet, és őt áldozta fel. Poszeidón ezt azonban észrevette, és bosszút állt Minószon. Olyannyira, hogy feleségére, Pasziphaéra őrléletet küldött, aki olyan ellenállhatatlan szerelmet érzett a bika iránt, hogy hagyta, hogy az megtermékenyítse; így született meg Minótauros – a félig ember, félig bika szörnyszülött.

A labirintusok a különböző kultúrákban más-más jelentéssel bírtak. Néhány helyen egyféle beavatási út volt, melyben a lélek az útvesztőben való barangolás útján, megpróbáltatások közepette, végül a labirintus közepébe ér, és magasabb tudatállapotba kerül. Ez az élet, illetve az ember sajátos küzdelmének egyfajta analógiája. Bolyongunk, keresünk, gondolkodunk, harcolunk, és végül elérkezünk a középpontba, ahol önmagunkra találunk; ilyenkor rendszerint életünk új utakra lép, egy magasabb dimenzióba; ez a fejlődés alapja. Valójában mindegy, mit keresel életed során, mindegy, hogy mi számodra a boldogság forrása, mindez független attól a ténytől, hogy a keresés az emberi lét egyértelmű velejárója és hogy a keresés által megélt szenvedés és boldogság lehet egyedül fejlődésünk mozgatórugója. Ez a lélek útvesztője, a Labirintus. Erről szól a következő történet, mely a legenda és a történelem határára, Thészeusz és saját személyes életünk ötvözetéből pedig az idő és az időtlenség egységének furcsa homályába kalauzol minket. Mielőtt azonban jobban elmélyednénk ebben a misztikus világban, szükségesnek tartom, hogy felelevenítsük az ezzel kapcsolatos legenda történetét, hogy megfelelően felismerjük azokat az alapmotívumokat és összefüggéseket, melyeket ennek hiányában elég nehéz volna felismerni. Íme tehát, Thészeusz és a Labirintus kapcsolatának rövid története.

Egykor Aigeusz – Thészeusz apja – fiúgyermek után vágyódott, de azt a jóslatot kapta Püthiától, hogy nem szabad asszonnyal hálnia, míg Athénba nem ér. Mikor Troizén városába ért, megpihent egy napra, ahol Pittheusz – akit a maga kora igen bölcsnek tartott – vendégül fogadta egy estére. Aigeusz elmondta neki a jóslatot, mely így szólt: *„Tömlődnék ki ne oldd kitüremelő lábait addig, míg csak Athénba nem érsz, népeknek nagy fejedelme”*. Nem tudni, hogy Pittheuszt ezután bölcsessége vagy tudatlansága vezette-e a következő tetre, de egy fiatal hölgyet küldött Aigeusz szobájába estére, akivel a férfi együtt is hált. Aigeusz csak másnap tudta meg, hogy Pittheusz saját lányát, Aithrát küldte hozzá, és mivel úgy gondolta, hogy a leányt teherbe is ejtette, a következőket találta ki. Fogott egy kardot és egy pár sarut és egy kőszikla alatti üregbe helyezte el. Nem szólt erről senkinek, csak Aithrának, a fiatal lánynak, majd a következőket mondta neki: *„ha fiú születik, küldd el hozzám Athénba; de csak akkor küldd hozzám, ha már fel tudja emelni ezt a kősziklát és saját erejéből ki tudja alóla venni a kardot és ezt a pár sarut”*. Meghagyta a lánynak továbbá azt is, hogy mindezt tartsa nagy titokban. Ezt követően Aigeusz visszautazott Athénba. Aithra pedig később megszülte a gyermeket, egy fiút, akit Thészeusznak nevezett el. Pittheusz gondját viselte, és a kor legjobb bölcselőivel neveltette. Thészeusz származását nagy titok fedte, bár Pittheusz a városban azt hangoztatta, hogy a gyermek Poszeidóntól származik. Később, mikor a gyermek férfivá vált, Aithra elvezette őt ahhoz a kősziklához, ahol Aigeusz a kardot és a sarukat elrejtette. Könnyedén felemelte a kősziklát és kivette azokat alóla. Miután Aithra elmesélte neki apja történetét, Thészeusz elhatározta, hogy útra kel Athénba, de nem hajóval, hanem szárazföldön – ennek nevelőapja, Pittheusz nem igazán örült, mivel a szárazföldi úton gyakran rablók, útonállóak veszélyeztették az utazókat.

Thészeusz azonban nem hátrált meg, ugyanis a nagy Héraklész volt a példaképe és ösztönzője, aki hőstettei nyomán igen nagy hírnévre tett szert abban az időben. Thészeusz is hasonló hőstettekkel szerette volna igazolni nemesi származását. Azzal az elszántsággal indult útnak, hogy erőszakoskodni nem fog ugyan senkivel, de ha bántani akarják, vissza fog csapni. Így történt, hogy először a buzogányos Periphétészt, majd a fenyőhajlító Sziniszt, ezután a Phaiának nevezett fenevadat ölte meg, és még ezután, mikor Megara határvidékére ért, Szkirónt is letaszította egy szikláról. Thészeusz nem kereste a bajt, de ha útonállókat támadtak rá, megvédte magát, nem is akárhogy: mindig úgy végzett ellenségével, ahogy az általában végezni szokott áldozataival; ugyanúgy, ahogy ezt Héraklész is tette. Végül Hekatombaión hónap nyolcadik napján érkezett Athénba. Rögvest apját, Aigeusz királyt kezdte keresni, aki akkortájt Médeiával élt együtt. Apja azonban elsőre nem ismerte fel őt, a fiú meg még várta a legmegfelelőbb alkalmat arra, hogy megmutathassa a szikla alól magával hozott kardot és sarut, és titkon arra vágyott, hogy apja ismerje fel őt, ne őneki kelljen feltárnia kilétét. Médeia azonban hamarabb felismerte a gyermeket Aigeusznál, meghívta őt egy lakomára, és kérte a királyt, hogy itasson mérget az ismeretlen férfival. Mikor elérkezett a lakoma ideje és a húsételeket kezdték tálalni, Thészeusz előhúzza a kardot, melyet Aigeusz rögtön felismert, fellökte a méreggel teli serleget mielőtt beleivott volna, és átölelte a gyermeket. Aigeusz – mivel más gyermeke nem volt – Thészeuszt tette meg örökösévé, akit a Pallantidák nem igazán kedveltek, így háborgással fogadták Aigeusz döntését. Thészeusz azonban próbálta elnyerni a város lakóinak bizalmát, így különböző hőstetteket hajtott végre, többek közt megkötözte a marathóni bikát, végigvonszolta Athén utcáin majd feláldozta Apollón Delphiniosznak.

Valamivel később megérkeztek Krétáról az adóbehajtók – harmadszorra is. Mivel Minósz fiát, Androgeoszt álnokul meggyilkolták Attikában, borzalmas isteni átok szállt a népre: nagy éhínség és járvány tört ki, még a folyók is kiszáradtak abban az időben. Apollón kijelentette, hogy Minósz királyt ki kell engesztelni a gyilkosságért, és ha ezt megteszik – mondta nekik – akkor megszűnik az isteni átok is. A kiengesztelés a következő formában történt: kilencévenként hét fiút és hét leányt küldtek – adó fejében – Krétára, akiket életük végéig a Labirintusba zártak. Azzal kapcsolatban, hogy pontosan mi történt ezekkel az ifjakkal, eltérnek a vélemények. Egyes történetírók szerint a Labirintusba zárták – és halálukig ott őrizték őket. Mások szerint a szörnyszülött Minótauroszt gyilkolta meg egytől egyig az ifjakat; megint mások szerint csak egyszerűen nem találták a Labirintus kijáratát, és addig bolyongtak benne, míg el nem pusztultak. Mikor harmadszor érkeztek az adóbehajtók, Thészeusz önként vállalkozott, hogy Krétára menjen a Labirintusba. Korábban fel sem merült, hogy bárki is visszatérhetne egy ilyen vállalkozás után, így a hajókormányos – aki átvitte az ifjakat Kréta szigetére – rendre fekete vitorlával jelezte a gyászt – nem is volt nála más színű vitorla. Ez alkalommal azonban Thészeusz győzködte apját, hogy el fog bánni a Minótauroszzal, és vissza fog térni a Labirintusból. Abban maradtak tehát, hogy Aigeusz adott egy fehér vitorlát is a kormányosnak, hogy ha Thészeusz megmenekül, akkor a fehér vitorlát vonja fel, ellenkező esetben feketével jelezze a gyászt. Thészeusz tehát Krétára hajózott; erejével és a versenyjátékokon aratott győzelmeivel hamar magára vonta a figyelmet. Ariadné, Minósz király leánya, csodálattal nézte bátorságát és szépségét, így mielőtt Thészeuszt – a megbeszéltek szerint – bevezették volna a Labirintusba, ő – szerelme jeléül – segítségért rohant Daidaloszhoz, a Labirintus tervezőjéhez. Így történt, hogy Thészeusz legyőzte a Minótauroszt és Ariadné segítségével ki is jutott a Labirintusból, ugyanis egy aranyfonal-gombolyagot adott neki, mely a kijárat felé vezette őt. A szabadulást követően hajójukkal Attika felé vették az irányt, de nagy örömben elfelejtették felvonni a fehér vitorlát, amellyel jelezniük kellett volna Aigeusznak, hogy megmenekültek. Ahogy a part felé közeledtek, a király meglátta a fekete vitorlát, kétségbeesésében levetette magát egy szikláról és meghalt. Thészeusz, mielőtt a városba ment volna, áldozatot mutatott be és csak ezután hallotta a szomorú gyász hírt, melyet egy hírnök adott át neki: Aigeusz halott. Társaival együtt sírva siettek a városba. Innen ered a következő mondás:

„Eleleu! Iu! Iu!”

A kiáltás első fele – ugyanis a későbbiekben ezt italáldozatok alkalmával ordították – a győzelem feletti öröm, a második fele pedig a rémület és a zavar kifejezése volt. Ez tehát Thészeusz és a Labirintus kapcsolatának rövid története, melyről Plutarkhosz, a görög történetíró részletesen is ír a *„Párhuzamos életrajzok”* című művében. Mindez csak ismétlés, nem nélkülözhetetlen, de hasznos a továbbiakhoz. Ennyit tehát erről, és most jöjjön az, aminek jönnie kell. Ahogy egy régi zen bölcsesség is mondja:

„Ami jön, fogadjátok, ami megy, engedjétek! Ennyi az egész.”

1.

„Ki ne hallott volna már erről a fantasztikus játékról, a „Labirintus”-ról, melyben néhány szerencsés kiválasztott kipróbálhatja magát, felismerheti legmélyebb önvalóját, megismerheti az utat, mely elvezet oda, ahol...”

Péter kikapcsolta a tv-t és rágyújtott egy cigarettára.

- Összevissza beszélnek ezek. Mióta ilyen kiterjedt informatikai hálózat van a világban, azóta az ember egyre lejjebb süllyedt a naivitásban. Kártyajósok, távgyógyítók, kibeszélő show-k, most meg ez a Labirintus...

- A Labirintus az más - mondta Vanda, miközben feltűrt ingujjban a tányérokat mosogatta a konyhában.

- Mitől lenne más?

- Ennek hagyománya van - mondta, mintha bármit is tudott volna a Labirintusról.

- Hagyománya? - nevetett Péter. - Minek nincs? A jóslásnak is van hagyománya, az önjelölt gyógyítóknak is van hagyománya, hiszen mindig is voltak ilyen csalók.

Vanda nem válaszolt. Huszonöt éve ismerték egymást, de mikor ilyen témához érkeztek, egyszerűen nem tudták folytatni a beszélgetést. Megismerték és szerették egymást, de az anyagi világ határait meghaladó bármely téma megtárgyalása mindkettejükben utópikus érzéseket váltott ki. Jobbnak látták, ha inkább szót sem ejtenek ilyenekről, de ha mégis szóba került valahogy, azt idejében észrevették, és egy rövid feszült csendet követően másfelé terelték a szót. Ez egyfajta tudatalatti egyezés volt, amit a szavak szintjén soha nem mondtak ki. Ez alkalommal mégis máshogy alakult...

- Ő is hallott róla...

- Ne rángasd bele, még a végén jelentkezik - mondta Péter, és egy nagyot szippantott a cigarettából.

- Lehet, hogy jót tenne neki!

- Nem tenne jót!

- De lehet!

- Mondom nem!

Akkor hirtelen belépett az ajtón. Péter és Vanda abban a pillanatban abbahagyták a beszélgetést, bár mindketten tudták, hogy ő is hallotta. Péter csak nézett maga elé és szívta a cigarettát, Vanda meg elfordult és csendben mosogatott tovább. Mindketten tudták, hogy ennek a kimondatlan egyezésnek most meg kell dőlnie...

Huszonöt évvel korábban egy fiatal, jó kiállítású fiú jelent meg az egyik szórakozóhelyen. Kockás ing, szoros farmernadrág, barna öv, kalap a fején, mintha egy másik századból jött volna. Ahogy belépett, nagy üdvrivalgás fogadta és rögtön a pulthoz hívták, ahol mindenféle finomsággal kínálták meg.

- Milyen napod volt? - kérdezte egy kissé ittas fiú.
- Egész jó! - mondta az érkezett. - Hol van az a lány?
- Melyik? - kérdezte a másik.
- Az a kis barna, a copfos. Tudod melyik...
- Tudom hát. Ott, annál az asztalnál - bökött oda az ujjával a sarokba.

Nem túl feltűnően odanézett, majd elmosolyodott.

- Mindjárt jövök - azzal el is indult a sarokba.

Húsz perccel korábban két lány állt egy buszmegállóban és beszélgetett:

- Voltál már azon a helyen?
- Az „Itató”-ban?
- Igen, ott.
- Hát még nem. De biztosan jó lesz, meglátod. Lesznek jóképű pasik is.
- Legyen igazad! - aztán kissé elbizonytalanodva kérdezte. - És... ott lesz az a...
- Remélem - mondta vágyakozón a lány.
- Hogy is hívják?
- Péter.
- Péter. Szép név.
- Ma van a névnapja.
- Ezt nem is mondtad. Ő hívott?
- Igen.
- Akkor azt hiszem jobb lesz, ha én majd időben lelépek haza.
- Egyedül?

Nevettek, és közben megérkezett a busz, majd felszálltak rá.

- Hölgyeim! Szabad ez a hely? - kérdezte a kockás inges, ahogy a sarokba ért.

- Neked igen! - mondta az egyik lány.

- Vanda! Örülök, hogy látlak. Sokat gondoltam rád az elmúlt napokban!

- Én is. Boldog névnapot!

- Köszönöm - válaszolt lágyan. - Kértek valamit inni?

- Ami azt illeti, igen. Vörösbort.

Azzal a fiú el is sétált a pulthoz, a két lány meg egymásra mosolygott.

- Jóképű, nem?

- Igazán az.

- Ne félj, neked is találunk itt valakit.

Abban a pillanatban csőstül omlott be egy brigád fiatal srác az ajtón részegen összeölelkezve, és egy híres zenekar slágerét üvöltötte eszeveszett hangon.

- Attól nem félek - mondta nevetve, de közben visszaérkezett a kockás inges fiú is.

- Itt vannak a borok. Igyunk az egészségemre! - tréfálkozott.

- Legyen! - majd koccintottak. - Boldog névnapot, Péter!

- Köszönöm!

Ezután sokat találkoztak, egyre többet és egyre sűrűbben, mígnem egészen szerelmesek lettek egymásba, és ez a szerelem már szemet hunyt minden olyan felett, melyet az ember más esetben idegennek és visszataszítónak gondolna egy másik személyben. Megismerték egymás hibáit, egymás vágyait, és közös célokat tűztek ki maguk elé. Mindezzel nem is volt probléma, de jellemük alapvető különbözősége miatt bizonyos dolgokkal kapcsolatban akarva-akaratlanul felbukkantak nézeteltérések. Ilyen volt például, mikor Vanda elmesélte Péternek nagymamája rákból való csodálatos gyógyulását. Az, ami neki csodálatos élmény volt, az Péternek a dolgok véletlen egybeesése, és egészen nevetségesnek találta, ha valaki isteni csodáról beszélt, akár egy gyógyulást illetően is. *„Képzeld el - mondta neki Vanda -, az orvosok már mind azt mondták, hogy menthetetlen, hogy túlhaladott állapotban van a rák, alig pár hónapja lehet hátra, de a mamám nem adta fel, hitt a gyógyulásában, sokat imádkozott Szent Ferenc szobra előtt, és biztosra vette, hogy ő meggyógyíthatja. Mígnem egy nap bement vizsgálatra a kórházba, és az orvos azt mondta, hogy teljesen eltűnt a daganat. Hát nem csodálatos?”* Péter egyszzerűen nem tudta hova tenni az ilyen

dolgokat, de nem akarta, hogy emiatt elveszítse a lányt, akit így megszeretett, ezért amikor hasonló dolgok merültek fel, megfeszítette magát és csak hallgatott. Megmaradt saját szkeptikus látásmódjánál, mely neki bőven elegendő volt ahhoz, hogy a mindennapi életben elvégezze a teendőket. Leikiismerete nyugodt volt így is, nem kellett neki sem vallás, sem Isten ahhoz, hogy jól érezze magát. Huszonöt évvel később a szerelmet felváltotta ugyan a megszokás, de egyes témákat még mindig nem lehetett érinteni. Tabu volt. Talán mindketten beszéltek volna róla, de mivel tudták, hogy egészen máshogy tekintenek rá, és mindkettejükben érzékeny téma volt, így nem igazán tudtak kompromisszumot sem kötni, vagy tiszta szívből elfogadni a másik véleményét. Jobbnak gondolták, ha inkább nem is beszélnek róla. Így szerették egymást, és valóban szerették egymást, mert máskülönben nem lehetek volna együtt huszonöt évig, de ezzel ellentétben nem ismerték egymás legbensőbb lényét, mely alatt egy adott személy kételyeit vagy éppen hitét érthetjük. Arra ott voltak mások, olyanok, akiknek bátran el lehetett mondani, amit gondoltak, mert tudták, hogy ők szívből helyeselni fognak. Helyeselnek, mert ők is ugyanúgy gondolkodnak. *„Hasonló a hasonlóval érti meg magát, az összes többi embert csak erőfeszítések árán tudjuk elfogadni”* – mondta egyszer Vanda egyik barátnője. És mivel ő hasonlónak érezte magát ehhez a barátnőjéhez, így nagy örömmel fogadta ezt a kijelentést.

A fenti problematikán kívül sem telt el azért vita nélkül az együtt töltött huszonöt év. Egyszer, még a kapcsolatuk elején, mikor Péter születésnapja közeledett, Vanda meglepetésből találkoztót akart szervezni, így titokban, amikor tudott, a szervezéssel foglalkozott. Felhívta Péter barátait, ismerőseit, mígnem egyik nap már kezdett gyanússá válni Péternek is, hogy Vanda egyre kevesebbet foglalkozik vele, ráadásul folyton telefonálgat valakinek, és a telefonhívások után kifejezetten boldognak tűnik.

- Nem jó ez! – gondolta magában. – Hogyan lehet az, hogy Vanda boldog, de nem miatta? Ha nem miatta boldog, akkor biztosan egy másik srác van a dologban. – És egy ilyen egyszerű téveszmére egész elméleteket gyártott, mígnem már önmagát emésztette saját kitalációjával. Egyik nap végül, mikor már nem bírta magában tartani – egy hét volt még a nagy alkalomig –, odaállt Vanda elé és a következőket mondta neki:

- Nem kell tovább rejtegetned a dolgot, tudok róla...

Vanda teljesen megdöbben. Honnan tudhatna róla, hiszen mindent megtett, hogy titokban maradjon, és az összes ismerősének szólt, hogy véletlenül se szóljanak egy szót se.

- De hát honnan tudsz róla?

- Hogy honnan? – kérdezte gúnyosan. – Folyton telefonálsz, nevetgélsz, jókedved van... Velem már alig beszéltél az elmúlt napokban. Azt gondolod, hogy velem bármit meg lehet csinálni? – felelte a hangját is, és bár alapvetően nem volt agresszív típus, most alig bírta visszafogni magát. – Szóval igaz vagy sem?

- Lebuktam... – mondta Vanda, és egy kis mosoly megjelent a szája szögletében.

- És ez szerinted vicces? – kérdezett vissza ámulatlan.

- Vicces hát. Tudod jól, hogy csak jót akartam.

- Jót akartál? - kérdezte Péter kerek szemekkel.
- Jól van már! Nyugodj le, kérlek, azért ez nem ekkora trauma.
- Nem ekkora trauma? - ordította szinte.
- Csak egy kis játékot akartam.

És mikor ezt Vanda kimondta, Péter egy hétre elvonult a lakásból. Vanda nem igazán értette a helyzetet, próbálta telefonon hívni, de nem vette fel.

- Szegénykém, valamit biztosan félreértett, de azért remélem, nem tesz semmi rosszat - mondta egyik barátnőjének.

Abban a pillanatban megbánta az összejövetel szervezését, és gondolta, jobb, ha ezután inkább nem is próbálkozik hasonlóval. Egy héttel később Péter mégis megbékélt magával és adott még egy esélyt Vandának, mikor felhívta, hogy felköszöntse születésnapja alkalmából.

- Boldog születésnapot, drágám! - mondta neki.
- Elég nehéz rajtad kiigazodni - jött a kedvetlen válasz.
- Hazajössz?
- Nem tudom! Lehet. Ha igen, akkor estefelé, addig még egy kis magányra van szükségem.

Vandának sem kellett több. Az egész bagázst felhívta a lakásukra, hogy Péter megérkeztével együtt ünnepelhessenek. Ahogy belépett az ajtón és felkapcsolta a lámpát, meglátta a sok mosolygós embert, a tortát, a gyertyákat, a sok jó barátot - nem hitt a szemének. Ez valami vicc lehet. Hiszen neki most gyászolnia kéne, megcsalta a barátnője, ilyenkor nincs idő mindenféle ünnepi partira. Ezt követően jött az igazi katarzis: a félreértések tisztázása, vidámság és önfelelt kacagás. Péter ekkor csodálkozott először igazán el azon, hogy az elme milyen játékokra képes.

Vidám napok következtek.

- Szeretettel üdvözlök minden megjelentet ezen a gyönyörű nyári délutánon. Esküvő alapos gyanúja miatt jelent meg előttem e két reménytelen fiatal. Örömmel informálok Önöket, hogy a szálakat sikeresen felgöngyöltettük, melyet idézzünk is fel kicsit. (...) És most, ahogy ígértem, az itt megjelentek mindannyian fültanúi lehetnek Vanda és Péter vallomásának. Kedves jegyespár, kérem, hogy az általam feltett kérdésre határozott igennel - vagy nemmel - válaszoljanak.

- (...)
- Igen.
- (...)
- Igen.

- Az ifjú pár legyen boldog örökké, még legalább hatvan évig, amíg a halál el nem választja őket!

Évekkel később történt.

- Hol voltál? - kérdezte Péter. - Egész éjszaka vártalak! Legalább tízszer hívtalak a telefonodon és egyszer sem vetted fel! Nemcsak nem vetted fel, hanem vissza sem hívtál!

- A templomban voltam...

- A templomban... egész éjszaka áhítatosan imádkoztál, mi?

- Nincs mit mondanom erről.

- Igazán?

- Nem bízol bennem?

- Egész nap dolgozom... alig tudok hazajönni, annyi feladat van, te meg nem vagy képes felvenni a telefont... és még hazudsz is!

- Dolgoztál, mi?

- Nem hiszed?

- Nem...

Csengettek. Péter volt csak otthon, komótosan az ajtóhoz sétált, majd kinézett az ajtón található kis lyukon. Ismeretlen alakot pillantott meg. Nem igazán volt kedve beszélgetni senkivel azokban a napokban, de azért kinyitotta az ajtót. Egy pap volt az reverendában. Zaklatottnak tűnt, és egy papirost tartott a kezében. Ahogy kinyílt az ajtó, rögtön beszélni kezdett.

- El... Elnézést a zavarásért... Én csak... Nem is tudom... Ezt oda kell adnom, Péter...

- Honnan tudja a nevemet? És ki maga?

- Én... ööö... szóval, csak olvassa ezt el, kérem! Ennyit... kérek csak! Isten irgalmazzon mindnyájunknak! - azzal átadta a papirost és elrobogott a lépcsőházban.

Péter becsukta az ajtót, és a gyűrött papírdarabbal az asztali lámpához sétált. Olvasni kezdte. Egy levél volt, melyet neki címeztek...

Péter a kanapén feküdt, Vanda az ölébe hajtott fejvel sírt. Percekig meg sem szólaltak, míg végül Péter törte meg a csendet.

- Nem hiszem el! Ezt nem hiszem el! Átkozottak vagyunk! - aztán hallgatott ő is.

Vanda csak sírt. Hetek, hónapok teltek el, míg fel tudták dolgozni a történeteket, de ezután sem felejtették el soha, csak a bánattól és a mély búslakodástól szabadultak meg az idő múlásával.

- Talán majd... egyszer... újra...! - de nem tudta befejezni a mondatot, megtörölte az arcát.

Péter nem válaszolt, csak nézett maga elé. Órák hosszat feküdtek így egymás mellett, egészen addig, míg nem kellett újra belemerülniük a hétköznapi zivataros teendőibe.

Mikor Péter és Vanda hat éve ismerték egymást, megtörtént az, ami mindkettőjük életébe nagy változásokat hozott. Abban az időben Péter egy szállítócégnél dolgozott mint kamionsofőr, díszhalak szállítása volt a feladata. Főnökével megbeszélte, hogy az elkövetkezendő napokban csak a közeli cégeknek szállít, ugyanis bármikor megtörténhet az, amit már hónapok óta vártak. Azon a napon egészen izgatott volt, fél szemével az utat figyelte, a másikkal a telefonját. Hívást várt. „Bármelyik pillanatban hívhat” - gondolta magában. Aznap az autók különösen lassan haladtak, a piros lámpa sokkal hosszabb volt, és az emberek is figyelmetlenek voltak - legalábbis így élte meg. Délután három órakor csörgött a telefon. Ahogy megcsörrent, azonnal felvette.

- Halló! Mi történt?

- Azonnal jöjjön be! Kezdődik...

Ennél se kellett több, a helyszínre robogott a kamionnal. Ahogy belépett az ajtón, megszólította az első fehér köpenyes hölgyet, hogy tájékozódjon felesége hollétéről.